

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.813 van 18 december 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Avaarse origine.

In 1980 werd u door uw vader naar Astrakhan gestuurd om in de leer te gaan bij Omarov Anguta. U maakte kennis met de zuivere islam, droeg een baard en begon broeken tot aan uw enkels te dragen. U kwam samen in een gebedshuis in de Sverdlovastraat 107.

In 1990 trouwde u met Magomedova Marzijat (OV 5.745.803).

Vanaf 1996-97 viel de politie binnen in het gebedshuis. U werd vaak aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor, waar er foto's en vingerafdrukken genomen werden en uw documenten werden gekopieerd.

Vanaf 1999 kwam de politie ook bij u thuis.

Op 5 februari 2000 werd een huiszoeking gedaan bij Omarov Anguta. Er werd nadien af luisterappatuur gevonden.

De volgende dag werd ook in uw huis een huiszoeking gehouden door twee mannen in burger met een vrouw als getuige, maar er werd niets gevonden.

Op 7 februari 2000 werden Anguta en een andere broeder, Shamil Sulikov, door een groep mannen op straat aangevallen. Shamil overleed aan zijn verwondingen en Anguta werd gedurende een maand thuis verzorgd. Daarna dook hij onder en vluchtte hij naar België.

In 2000 vonden er explosies plaats bij het ouderlijke huis van Anguta.

In de herfst van 2000 vielen gemaskerde en gewapende agenten het gebedshuis binnen. U werd met bussen naar het politiekantoor gebracht, waar u tegen de muur moest gaan staan. Er werden video-opnames gemaakt. U moest uw naam vermelden en zeggen waarvan u afkomstig was. Dezelfde dag nog werden de meesten vrijgelaten.

In 2001 werden Omarov Rachmatula, broer van Anguta, en Gaziev Said-Hussein door de politie opgepakt en valselijk beschuldigd. Na enkele maanden werden ze door een tussenpersoon vrijgekocht.

Op 10 juni 2003 kreeg u van Khabashev Mohamed-Said het bericht dat het huis van Abdurazakov, de vervanger van Ayub, door de OMON omsingeld en hij gearresteerd werd. Hij werd later veroordeeld tot een celstraf van anderhalf jaar.

Uit schrik om zelf ook opgepakt te worden, dook u onder bij uw schoonzus Sapiat.

Uw vrouw verbleef bij haar andere zus, Zugrizjat, maar keerde terug naar huis toen ze van haar kinderen vernam dat de OMON en FSB een huiszoeking wilden doen. Later kwamen ze nog enkele keren terug.

U dook in juli 2003 onder in Kvanada, maar keerde anderhalve maand later terug naar Astrakhan. U werd steeds door uw vader verwittigd wanneer de politie in aantocht was. Er werd propaganda tegen uw gemeenschap gevoerd op TV en de moskee werd in het oog gehouden. Op de markt werd u vaak aangehouden en naar het politiekantoor gebracht.

Na de gijzeling in Beslan in september 2004 werd u nog strenger aangepakt. De moskee werd doorzocht en u trok in september naar Chasavyurt.

Na een maand keerde u terug naar Astrakhan.

U liet zich daar in oktober 2004 uitschrijven en liet uw domiciliëring regelen door uw oom in Kvanada.

Na de sluiting van de moskee kwam u met een man of 4-5 samen voor het gebed telkens bij iemand thuis, maar de politie kwam vaak bij u langs, waardoor u uiteindelijk besloot het land te verlaten.

U vertrok naar Moskou op 18 november 2004 en vroeg op 29 november 2004 asiel aan in Polen, waar u na een maand de procedure stopzette en terugkeerde naar Moskou.

In april 2005 vertrok u naar België, maar u werd omwille van uw asielaanvraag in Polen teruggestuurd. U reisde opnieuw naar Moskou op 30 september 2005, waar u zich tijdelijk registreerde en er uiteindelijk nog tot 20 januari 2006 verbleef.

Daarna keerde u terug naar België, waar u op 26 januari 2006 voor de tweede maal asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

U bent in het bezit van een intern Russisch paspoort.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat moslims die door de Russische autoriteiten als niet-traditionele moslims worden beschouwd, in sommige gevallen slachtoffer kunnen worden van vervolging.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten.

In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

Met betrekking tot uw persoonlijke asielverklaringen werden volgende vaststellingen gedaan:

U haalde ter staving van uw asielaanvraag aan dat u de Russische Federatie diende te verlaten omdat u er vervolgd werd door de Russische autoriteiten omwille van uw lidmaatschap bij het moslimbroederschap van Anguta (Ayub) Omarov in Astrakhan.

U slaagde er tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal echter niet in om uw individuele vrees voor vervolging in de Russische Federatie aannemelijk te maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van de door u voorgelegde documenten.

Zo dient er eerst en vooral op gewezen te worden dat u geen enkel bewijs of document kon voorleggen ter staving van de verschillende aanhoudingen die u in de loop der jaren verklaarde ondergaan te hebben door de Russische ordediensten in Astrakhan.

In juni 2003 zou er bovendien een huiszoeking bij u plaatsgevonden hebben (CGVS p.6), maar ook ter staving hiervan kon u geen enkel bewijs of document neerleggen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u daarna tot aan uw vertrek niet meer in aanraking bent gekomen met de Russische autoriteiten. U verbleef toen bij familieleden, thuis of soms in Dagestan (CGVS p.6).

Behalve het feit dat u de door u aangehaalde problemen en incidenten niet kon ondersteunen met bewijzen, dienen een aantal tegenstrijdige en onlogische elementen opgemerkt te worden binnen uw verklaringen, waardoor uw bewering als zou u het slachtoffer geweest zijn van een individuele vervolging in de Russische Federatie ongeloofwaardig wordt.

Zo is het eerst en vooral volledig in tegenstrijd met de door u aangehaalde ernst van uw individuele vrees voor vervolging in de Russische Federatie dat u na uw vertrek in november 2004 en na uw asielaanvraag in Polen en in België, nog tot twee maal toe naar de Russische Federatie bent teruggekeerd.

Verder is het ook weinig logisch dat u bij uw eerste terugkeer in december 2004 in Moskou ondergedoken diende te leven, terwijl u zich daar bij uw tweede terugkeer, in september 2005, plots officieel liet registreren.

Toen u gevraagd werd waarom u zich toen wél liet registreren, in tegenstelling tot de eerste keer, legde u uit dat u dit deed voor het geval dat men u zou arresteren omwille van uw Kaukasisch uiterlijk. Indien u een propiska zou kunnen tonen, zou u vrijgelaten worden (CGVS p.2).

Deze uitleg strookt echter niet met uw eerste, noodgedwongen ondergedoken verblijf in Moskou, noch met uw vrees voor vervolging, en is bovendien tegenstrijdig met de verklaring die u net voordien nog aflegde tijdens hetzelfde gehoor voor het Commissariaat-generaal en waarin u stelde dat uw gegevens in de computer zaten en dat ze op u joegen (CGVS p.2). Het is dan ook volstrekt onlogisch dat u zich in zulke situatie en in deze wetenschap officieel zou laten registreren en op die manier uw aanwezigheid opnieuw kenbaar zou maken bij de autoriteiten.

Uw individuele vrees voor vervolging wordt daarnaast nog verder ondergraven door de vaststelling dat u zich, ondanks de door u aangehaalde problemen en het feit dat uw naam geregistreerd stond in de computer, tijdens uw tweede verblijf in Moskou probleemloos leek te kunnen bewegen in de Russische Federatie. Zo zei u dat u in Moskou zelf inkopen deed op de markt (CGVS p.2-3) en dat u zelfs nog op een officiële manier heen en weer reisde naar Dagestan om uw vader en uw familie te bezoeken (CGVS p.2).

Ter staving van dit traject legde u overigens enkele officiële treinticketten neer, waaruit kan afgeleid worden dat u hiervoor gewoon het openbaar vervoer gebruikte. U maakte geen gewag van enig probleem dat u tijdens deze trajecten of tijdens uw verblijf in Dagestan zou ondervonden hebben, en wel integendeel.

U legde uit dat u er niet officieel gezocht werd (CGVS p.2), waarmee u uw voorgaande bewering, als zouden uw gegevens bekend zijn en men op u zou jagen, flagrant tegenspreekt.

Rekening houdend met het feit dat uw gegevens in de computer stonden en dat men meteen alert zou zijn bij een registratie, zoals u zelf verklaarde (CGVS p.2), is het bovendien volstrekt onlogisch en allerm minst geloofwaardig dat u in maart 2004, in een periode waarover u juist beweerde dat u elk contact met de autoriteiten probeerde te vermijden (CGVS p.6), nog een rijbewijs kon aanvragen in Astrakhan, dat u bovendien net voor uw vertrek naar Europa eind 2004 blijkbaar zonder problemen bij de autoriteiten een nieuw Russisch paspoort kon regelen voor uzelf, uw echtgenote en uw dochter Fatima, en dat u zich vervolgens in Astrakhan liet uitschrijven en zich in Dagestan liet registreren, kennelijk ook zonder hierbij enig probleem te ondervinden.

Tenslotte dient naast deze weinig aannemelijke en tegenstrijdige vaststellingen nog opgemerkt te worden dat u uw internationaal paspoort niet kon voorleggen ter staving van uw asielaanvraag, wat uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang brengt. U stelde dat u het had moeten afgeven aan de smokkelaar in april 2005 en dat u het nooit hebt teruggekregen (CGVS p.9).

Door het ontbreken van uw internationaal paspoort kan er echter geen uitsluitel gegeven worden over waar u voor uw aankomst in België verbleven heeft en of u de mogelijkheid had om in een derde land op een legale manier te verblijven.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat ook uw verklaringen over uw reisroute niet geloofwaardig zijn. U verklaart dat u met de trein vanuit Moskou tot in Minsk bent gereisd en vervolgens met de wagen tot in België, niet enkel zonder uw internationaal paspoort, maar ook zonder enige identiteitscontrole onderweg te hebben ondergaan (CGVS p.9).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er voor het binnentreden van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat u gespaard bent gebleven van enige identiteitscontrole en dat u zonder het vereiste document, zijnde een internationaal paspoort, tot in België hebt kunnen reizen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen aangaande uw problemen, uw documenten en uw reisroute dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas, namelijk uw Russisch paspoort en dat van uw echtgenote, een kopie van het paspoort van uw dochter Fatima, uw treinticketten, een kopie van het registratiebewijs voor u en uw echtgenote in Moskou, een kopie van de geboorteaktes van uw kinderen en uw rijbewijs kunnen hogervernoemde conclusie niet wijzigen aangezien zij geen bewijs vormen van de door u aangehaalde problemen.

De paspoorten, uw rijbewijs en de geboorteaktes bevatten immers louter persoonsgegevens. De treinticketten staven de treinritten tussen Moskou en Machatsjkala, Machatsjkala en Moskou en Moskou en Minsk.

De registratiebewijzen van u en uw echtgenote betreffen een registratie in Moskou van 13 oktober 2005 tot 13 januari 2006.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote Magomedova Marzijat (OV 5.745.803), die zich op dezelfde vluchtmotieven baseerde, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen."

3.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift van 23 juli 2008 (zie p. 5, tweede middel) op een schending van de motiveringsplicht voorzien door artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.2. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408, X; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852, X).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

4.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift ook (zie p. 3, eerste middel) op een schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij laat gelden dat de leden van de gemeenschap van Ayub Omarov wel degelijk worden vervolgd door de Russische autoriteiten, omdat ze, wegens hun orthodoxe visie op de Islam, met name het Salafisme, worden geassocieerd met de Tsjetsjeense verzetsbeweging. Hij staft zijn bewering met een aantal persartikels en een brief.

Hij benadrukt dat de leden van de gemeenschap van Ayub Omarov dan ook een sociale groep uitmaken, waarvan alle leden worden vervolgd binnen de Russische Federatie.

Hij is van mening dat de Commissaris-generaal de informatie waarover hij beschikt met betrekking tot zijn gemeenschap, bovendien selectief toepast. Hij benadrukt dat de betrokken informatie de nood onderstreept aan een recent onderzoek en bepaalt dat binnen de Russische Federatie een tendens bestaat om niet-traditionele moslims te vervolgen door hen valselijk te beschuldigen.

Verzoeker vervolgt dat de Commissaris-generaal, door zijn onderzoek naar de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, de belangrijkste vraag, met name of hij moet worden erkend als vluchteling, niet beantwoordt. Hij verwijst hiertoe naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en van de Raad.

Hij legt zijn gebrek aan documenten tot staving van zijn asielrelaas uit door het feit dat hij nooit een officieel document overhandigd kreeg wanneer hij werd aangehouden en zijn huis werd doorzocht.

Hij stelt dat hij sinds juni 2003 niet meer in aanraking is geweest met de autoriteiten in zijn land van herkomst, omdat hij lang op een ander adres heeft gewoond dan zijn registratieadres en ook veel rondzwierf.

Hij verklaart over zijn twee vrijwillige terugkeren naar zijn thuisland dat het veiliger voor hem was in anonimiteit terug te keren dan gedwongen gerepatriëerd te worden vanuit Polen en dus officieel te worden overgedragen aan de Russische autoriteiten.

Hij benadrukt bovendien slechts naar Moskou te zijn teruggekeerd, niet naar Astrakhan, en verklaart de eerste maal in Moskou illegaal te hebben verbleven en de tweede keer op een ander adres dan zijn registratieadres.

Hij legt uit dat hij zich de eerste keer niet moest laten registreren omdat er toen voor hem en zijn gezin gezorgd werd en hij zijn verblijfplaats dus niet moest verlaten. De tweede maal moest hij echter zelf voor zichzelf en zijn gezin zorgen, en dus was een registratie noodzakelijk teneinde te vermijden aangehouden te worden op straat.

Hij beweert nooit verklaard te hebben dat hij officieel werd gezocht en dat hij geseind was. Hij verklaart immers vervolgd te zijn door de "Federal Security Service of the Russian Federation" (FSB), wiens informatie echter niet ter beschikking is van de gewone politiediensten of de administraties. Dit verklaart volgens hem waarom hij zich na zijn tweede terugkeer naar Moskou, vrij kon verplaatsen en hem zonder problemen documenten werden afgeleverd.

Hij beweert verder dat er honderden erkende vluchtelingen zijn die niet in het bezit zijn van een internationaal paspoort omdat hun smokkelaars dit paspoort in beslag hebben genomen. Hij voegt hier aan toe dat hij inderdaad met een smokkelaar is gereisd naar België, die alle grensformaliteiten heeft vervuld.

4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen worden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5.1. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift (zie p. 6) op dat de Commissaris-generaal reeds van meerdere leden van de gemeenschap van Angouta Omarov, waaronder deze laatste zelf, de status van vluchteling erkende. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een aantal erkenningsattesten van leden van deze geloofsgemeenschap.

Verzoeker besluit daaruit dat de Commissaris-generaal meent dat leden van voormelde gemeenschap vervolgd worden door de Russische autoriteiten en hij hen als een sociale groep beschouwt.

5.2. Verzoeker besluit terecht dat aanhangers van Angouta Omarov waarvan de status van vluchteling erkend werd door de Commissaris-generaal, vervolgd werden door de Russische autoriteiten.

De Raad leest in informatie (info A. S.) door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, en begin 2008 bekomen in het land van herkomst (zie administratief dossier, dossier eerste asielaanvraag, stuk 8), dat de geloofsgemeenschap van Angouta Omarov door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar dat nergens blijkt dat deze gemeenschap als gemeenschap, de laatste jaren daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten.

Nergens blijkt bovendien dat het hier door de Commissaris-generaal om een erkenning als groep gaat.

Iedere asielaanvraag moet immers afzonderlijk worden onderzocht, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak (RVS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Het uitgangspunt van de bestreden beslissing dat *“In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap het slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden”* is dan ook het juiste.

6. Uit het relaas van verzoeker komen volgende confrontaties met de politie voor: vanaf 1996-1997 werd hij vaak aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor; vanaf 1999 kwam “de politie bij hem thuis”; begin 2000 vond er bij hem een huiszoeking plaats waarbij niets werd gevonden; in de herfst van 2000 vond er in het gebedshuis een inval plaats waarbij de aanwezigen, ook verzoeker, naar het politiebureau werden gebracht voor ondervraging en dezelfde dag werden vrijgelaten; nadat de vervanger van Angouta Omarov gearresteerd werd, dook verzoeker onder; de moskee werd in het oog gehouden; hij werd op de markt vaak aangehouden en voor ondervraging naar het politiekantoor gebracht; na de gijzeling in Beslan in september 2004 werd het politieoptreden strenger; *“de politie kwam vaak langs”* waarop hij begin november 2004 naar Moskou ging en eind november 2004 zijn land verliet en in Polen asiel aanvroeg.

Alhoewel de bewijslast op verzoeker rust stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker van voormelde confrontaties geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

Verzoeker legt zijn gebrek aan documenten (zie het verzoekschrift, p. 8) tot staving van zijn asielrelaas uit door het feit dat hij nooit een officieel document overhandigd kreeg wanneer hij werd aangehouden en zijn huis werd doorzocht.

Zo de Raad dit nog kan aannemen blijft verzoeker evenwel in gebreke door verwijzing naar rapporten aan te tonen dat soortgelijke confrontaties als diegene die hij beweert te hebben ondergaan, schering en inslag zijn voor de volgelingen van Angouta Omarov.

Zijn ingebreke blijven terzake versterkt het deel van de informatie waarnaar de Commissaris-generaal verwijst en dat inhoudt dat de volgelingen van Angouta Omarov “niet zozeer lastig gevallen worden”, maar wel “gecontroleerd”.

De informatie die zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar verzoeker verwijst (info gegeven door E.R.) als zijnde “*alarmerende*” info, heeft het over “*fabrication des affaires pénales sur le soit disant extrémisme islamique, s’est développée les dernières années*”, zijnde het valselijk opzetten van strafzaken tegen..., “*Il y a déjà suffisamment de personnes, condamnées selon les accusations fabriquées de caractère religieux et politique uniquement pour de raisons précitées...*”, er zijn al genoeg personen veroordeeld op basis van opgezette (valse) verklaringen met religieus en politiek karakter enkel en alleen....

Het handelt hier duidelijk over penale procedures op basis van opgezette beschuldigingen.

In de verklaringen van verzoeker komt dit soort plagerij niet voor, wel vermeldt hij dat “*begin 2000 vond er bij hem een huiszoeking plaats waarbij niets werd gevonden*” en vermeldt hij, na deze eenmalige huiszoeking, geen verdere gevolgen in de aard van deze waarnaar de voormelde info verwijst.

In de mate dat verzoeker poogt aannemelijk te maken dat zijn beweerde confrontaties een vervolging uitmaken, volgt de Raad zijn redenering niet.

Niet onvermeld mag worden gelaten dat verzoeker in een periode waarover hij beweerde dat hij elk contact met de autoriteiten probeerde te vermijden (zie zijn verklaringen op 19 april 2006, p. 6), nog een rijbewijs kon aanvragen in Astrachan, nog vóór zijn vertrek naar Europa eind 2004 blijkbaar zonder problemen een nieuw Russisch paspoort kon regelen voor zichzelf, zijn echtgenote en zijn dochter en zich zonder problemen in Astrachan liet uitschrijven en in Dagestan liet registreren.

De voorvallen waarvan verzoeker beweert het slachtoffer te zijn geweest -en waarvan hij geen enkel bewijs voorlegt in de zin zoals hoger bedoeld- maken volgens het oordeel van de Raad geen aantasting uit van zijn menselijk bestaan en/of zijn menselijke waardigheid. Inderdaad is de Raad van mening dat uit de beschrijving van de concrete voorvallen niet blijkt dat de intensiteit van de confrontaties, evenmin als de veelvuldigheid, een graad of aantal hebben overschreden die in redelijkheid als vervolging kan worden aangemerkt en die verzoeker zouden beletten zijn leven in zijn land van herkomst voort te zetten.

In dit verband wordt gewezen op de houding van verzoeker die na eind november 2004 in Polen asiel te hebben aangevraagd en nog vooraleer een beslissing dienaangaande te hebben ontvangen, verkoos eind 2004 naar de Russische Federatie terug te keren wat bevestigt -wat hoger wordt gesteld- dat de beweerde voorvallen hem niet zouden beletten zijn leven in zijn land van herkomst voort te zetten.

Verzoeker had blijkbaar voor zichzelf al uitgemaakt dat zijn wedervaren in zijn land van herkomst niet als vervolging zou worden aangemerkt door de Poolse asielinstanties; in zijn verzoekschrift (zie p. 9) wordt het als volgt verwoord “*Hij verklaart over zijn twee vrijwillige terugkeren naar zijn thuisland dat het veiliger voor hem was in anonimiteit terug te keren dan gedwongen gerepatriëerd te worden vanuit Polen en dus officieel te worden overgedragen aan de Russische autoriteiten.*”

Verzoeker was inderdaad in april 2005 terug naar België gekomen maar werd omwille van zijn asielaanvraag eind 2004 in Polen, naar dit land teruggestuurd. Hij beweert daarna opnieuw vrijwillig naar Moskou te zijn gereisd waar hij zich in oktober 2005 registreerde en

nog tot januari 2006 verbleef, zij het volgens zijn beweringen, op een ander adres dan dat van zijn registratie.

De Raad vindt het ongeloofwaardig dat verzoeker eind 2004 naar Polen kon komen zonder in bezit te zijn geweest van een internationaal paspoort, niettegenstaande uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er strenge en individuele controles gebeuren aan de grens van de Schengen-zone, -verzoeker verklaart dat hij toen niet werd gecontroleerd-, maar ook dat hij "vrijwillig", eind 2004 vanuit de Schengen-zone naar de Russische Federatie ongehinderd kon terugkeren.

De Raad vindt het ongeloofwaardig dat verzoeker, nadat hij in april 2005 de Russische Federatie opnieuw had verlaten voor België, nadien via Polen eind september 2005 blijkbaar zonder problemen, zonder internationaal paspoort -verzoeker beweert dat de smokkelaar hem het internationaal paspoort dat hij gebruikte in april 2005, niet had teruggeven- opnieuw naar de Russische Federatie kon terugkeren; ook is het ongeloofwaardig dat verzoeker in januari 2006 zonder in bezit te zijn geweest van een internationaal paspoort opnieuw, zonder problemen, de Schengen-zone kon betreden, niettegenstaande de strenge controles (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

De probleemloze aflevering van een internationaal paspoort -april 2005-, de vlotte grensovergang die normaliter via een strenge controle verloopt bij zijn tweede reis naar Polen, de twee probleemloze terugkeren -in april 2004 en januari 2006- naar de Russische federatie en de twee ongehinderde uitreizen naar het buitenland (i.c. de Schengen-zone) -in november 2004 en september 2005- zijn volgens de Raad zeer moeilijk te verenigen met de bewering van verzoeker dat hij door de Federale Veiligheidsdienst van de Russische Federatie (FSB) *"in het oog werd gehouden"*.

Deze menigvuldige grensovergangen en verplaatsingen staan ook in schril contrast met de verklaringen van verzoeker aangaande zijn handelwijze om er sinds juni 2003 in geslaagd te zijn niet meer in aanraking te zijn gekomen met de autoriteiten waarbij hij stelde dat *"Ik overnachtte haast niet meer thuis."* en dat hij afwisselend *"bij familieleden, thuis, soms in Dagestan"* verbleef. Als hij dan thuis was, legt hij uit dat *"De poort was steeds op slot, en in geval van huiszoeking, verwittigde mijn vader me en kon ik via de moestuinen ontsnappen."* Hij legt ook uit dat hij later naar de moskee ging om de autoriteiten te ontlopen. Hij verklaarde zelf dat hij *"voortvluchtig"* was. (zie voormeld verhoorverslag, p. 6).

Het bestaan van de eventualiteit dat verzoeker nog in bezit is van zijn internationaal paspoort omdat zijn bewering dat hij het aan de passeur heeft gegeven die voor hem de grensovergang in april 2005 regelde, niettegenstaande de strenge en individuele controle aan de Schengen-grens (zie de bij het administratief dossier gevoegde informatie) niet met de waarheid overeenstemt, vormt volgens de Raad een geldige individuele repliek op zijn bewering dat de roep de ronde doet dat er *"honderden erkende vluchtelingen niet in bezit zijn van een paspoort omdat smokkelaars dit paspoort in beslag hebben genomen"* en dat *"indien de redenering van de Commissaris-generaal zou kloppen -dat de uitzonderingen op de regel van zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles aan de Schengen-grenzen, quasi onbestaande zijn- er zo goed als geen asielzoekers uit Rusland Europa binnen komen terwijl een groot deel van de asielzoekers afkomstig zijn uit Rusland."*

Aangaande het niet voorleggen van bedoeld internationaal paspoort stelt de Commissaris-generaal terecht: *"door het ontbreken van uw internationaal paspoort kan er echter geen uitsluitel gegeven worden over waar u voor uw aankomst in België verbleven heeft en of u de mogelijkheid had om in een derde land op een legale manier te verblijven"*.

De al dan niet erkenning van de status van vluchteling van verzoeker wordt niet beïnvloed door de niet oplossing van de polemiek van de omstandigheden van verzoekers twee verklaarde verblijven in Moskou, zijnde eerst illegaal en ondergedoken, nadien geregistreerd doch feitelijk ergens anders verblijvend.

De Raad deelt de mening van de Commissaris-generaal waar hij stelt dat: *"De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas, namelijk uw Russisch paspoort en dat van uw echtgenote, een kopie van het paspoort van uw dochter Fatima, uw treinticketten, een kopie van het registratiebewijs voor u en uw echtgenote in Moskou, een kopie van de geboorteaktes van uw kinderen en uw rijbewijs kunnen hogervernoemde conclusie niet wijzigen aangezien zij geen bewijs vormen van de door u aangehaalde problemen.*

De paspoorten, uw rijbewijs en de geboorteaktes bevatten immers louter persoonsgegevens. De treinticketten staven de treinritten tussen Moskou en Machatsjkala, Machatsjkala en Moskou en Moskou en Minsk.

De registratiebewijzen van u en uw echtgenote betreffen een registratie in Moskou van 13 oktober 2005 tot 13 januari 2006."

In acht genomen wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan het vervolgingsrelaas van verzoeker.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Dergelijk relaas biedt ook geen basis om de subsidiaire beschermingsstatus te gronden.

Verzoeker brengt voor het overige geen elementen aan waaruit blijkt dat hij deze status behoeft, noch beschikt de Raad hiertoe over informatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 december 2008 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.